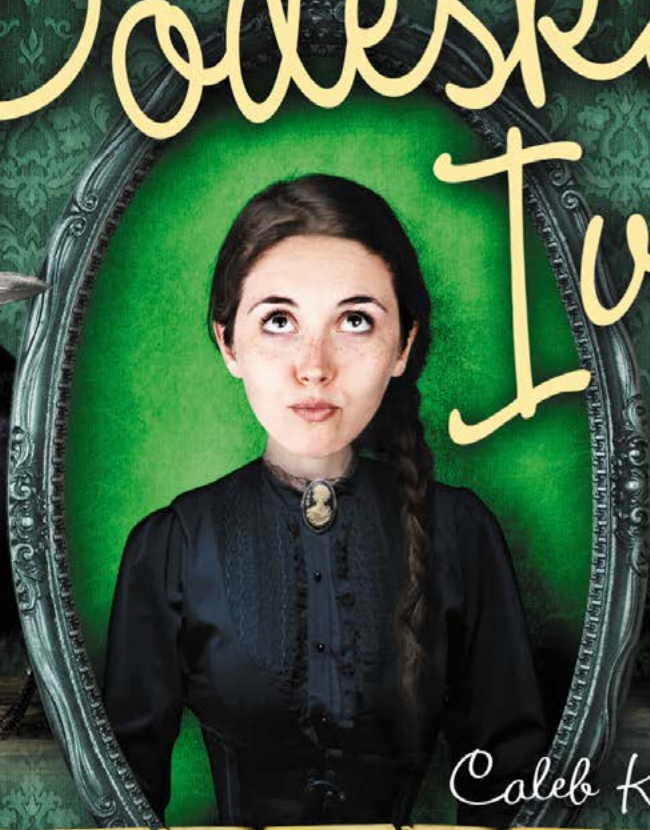

Poděška Lvy

Caleb Krisp

Lastavte ji někdo!

FRAGMENT

Poděska Ivy

Zastavte ji někdo!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Caleb Krisp

Poděska Ivy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

pisatelka děsivých povídek

primabalerína

dcera rakváře

léčitelka

„Jelikož jsem od přírody talentovaná jako ...“

burzovní makléř

horník v závalu

tajný agent

poštmistrova dcera

housenka

princezna na věži

kobyłka s bujnou hřívou

Sherlock Holmes junior

primabalerína

„Jelikož jsem od přírody
talentovaná jako ...“

buddhistický mnich

pisatelka děsivých
povědek

burzovní makléř

princezna na věži

pětihvězdičkový generál

dcera rakváře

pomocná knihovnice

Caleb Kruis

Poděška Lvy

Lastavte ji někdo!

Ilustrovala Barbara Cantini

Lastaťte ji někdo!

Poděška Ivy

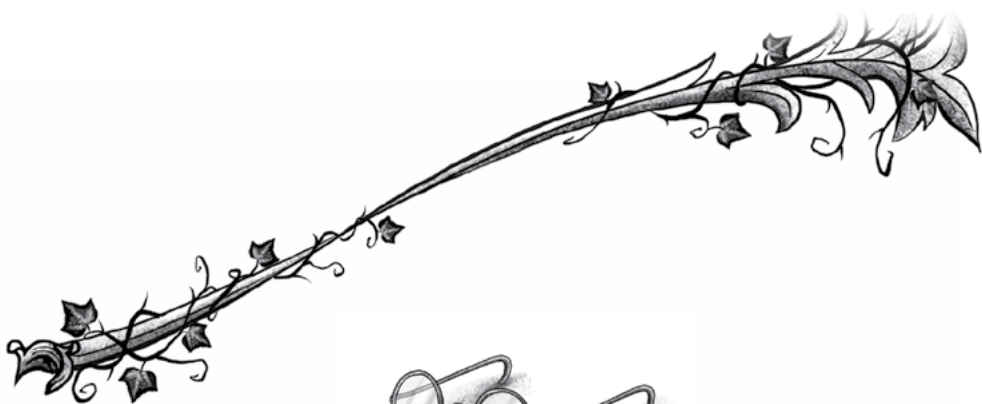

FRAGMENT

*Pro mou mecenášku Gwendolyn Greystokeovou,
která byla natolik laskavá, že zmizela na moři*

„P roč zpomalujeme?“

Nespala jsem, jenom lehce podřimovala, jak už to mladé dámy dělávají při dlouhých jízdách kočárem. Pusu dokorán, hlavu líbezně zakloněnou, z nosu se linulo zvláštní melodické pochrupování. Zkrátka zosobněná elegance.

„Kočí, proč zpomalujeme?“ ozval se rozčilený ženský hlas. „Do další zastávky jsou to celé *mile*. Tohle je krajně nezvyklé.“

Můj poklidný spánek neměl proti té hlasité kreatuře žádnou šanci. Zatímco dál mlela o *neplánovaných zastávkách*, došlo mi, že drnčení oken a rachot kočáru zesláblý a ustaly docela.

„Pardon.“ Cosi mě ostře šfouchlo do žeber. „Můžeš se laskavě posunout?“

Někdo mě odstrčil a vklínil se mezi mě a okno. Prudce jsem otevřela oči. „Co to děláte, vy šílená?“

Byla to ta upjatá Američanka – slečna Finchová. Ta, která tolik žasla nad tím, že cestuju do Londýna samotná. „Ze svého místa nevidím na cestu. Chci vědět, proč tak najednou zastavujeme.“ Našpulila rty a zakabonila se. „To je *krajně* nezvyklé.“

Přimáčkla mě k pohlednému mladíkovi, který tvrdě spal s výtiskem *Davida Copperfielda* na prsou. Na sedadle naproti trůnily tři bělovlasé sestry a pletly žlutomodré šály (nezapamatovala jsem si jejich jména, ale muselo to být něco jako Trpaslice, Ušatice a Škarohlídka).

„Naopak, je to naprosto pochopitelné,“ namítla jsem a ve vši zdvořilosti nabrala slečnu Finchovou ramenem. „Konec konců, od čeho by byly jízdy kočárem, kdyby cestující ve spánku nikdo brutálně nenapadl?“

Má spolucestující odtáhla záclonku. „No, za to se ti omlouvám,“ prohlásila tónem, který nezněl omluvně ani trochu, „ale šfouchla jsem do tebe jen malinko.“

„Pravda,“ souhlasila jsem srdečně. „Tak nestvůrně mě to zabořilo jenom proto, že vás příroda obdařila pažemi drvoštěpa.“

Slečna Finchová divoce zamrkala a shlédla na ně. „Všichni... všichni říkají, že jsem *drobná*.“

„Tím víc vynikají ty mocné paže.“ Poplácala jsem ji po koleni, jak to dělávají lidé, kteří se právě spřátelili. „Mohla byste jít k cirkusu, má milá, vydělala byste majlant.“

Zamračila se, zavrtěla hlavou a odrkla si. Američané tak zřejmě dávají najevo, že je něco hluboce pobavilo. Pak se obrátila a zahleděla se z okénka. „Je tam tma jako v pytli, vůbec nic nevidím.“

Měla naprostou pravdu. I když mi hodinky hlásily dvě odpoledne, venku bylo bezútěšno, temné mraky se válely děsivě nízko nad zemí a vířily jako doutnající výhně.

Opřela jsem se, povzdechla si a zamyslela se nad tím, kde to jsem. A proč. Kočár mířil do Londýna. A já tam jela z nekonečně vážných důvodů. Zachránit Rebeccu a odvést ji zpátky domů. (Winslowova ulice bylo jediné místo, ze kterého jsem mohla přejít přímo do domu Prospa.) Zjistit, proč mě její věznitelé poznali. A osvobodit Anastasii Radcliffovou z odporného blázince v Islingtonu a dát ji dohromady s dítětem, od kterého byla tak krutě oddělena. Ale kočár teď stál. A mně to začalo připadat divné. „Co tam vidíte, slečno Finchová?“

„Nic moc,“ odpověděla. „Ale kočí slézá dolů.“

„Něco je na silnici,“ oznámila Ušatice, která vykukovala z okénka.

„Co by to mohlo být?“ dumala Trpaslice.

Škarohlídka na mě luskla prsty jako na pudlíka. „Děvče, jdi a řekni kočímu, ať tu překážku na cestě objede. Vyřídí mu, že já a moje sestry musíme být v Londýně do deváté, jinak nestihneme loď.“

I když z duše nerada dělám, co se mi řekne – zvláště když mi poroučejí neurvalé staré babice – sama jsem *chtěla* zjistit, co nás to zdržuje. A tak jsem se protlačila kolem slečny Finchové a vystoupila z kočáru.

Kolem cesty se táhla pole husté pšenice, zlatá stébla získala pod bouřkovými mraky rezavě hnědou barvu. Z dálky jsem slyšela šum rozčilených hlasů, ale co se děje, jsem pochopila, teprve když jsem obešla koně a uviděla silnici před námi.

Převrátil se tam malý vůz naložený bednami. Kočí ležel na zemi a z hlavy mu tekla krev. Nedaleko zoufale kvílela jakási statná ženština a náš kočí, pan Adams, zatím odvažoval pár černých hřebců od vozu.

Jakmile byli volní, sehnul se pan Adams ke zraněnému, který vypadal, že má největší starost o vůz. Probírali spolu, co se stalo, náš kočí ukázal k nedalekému statku a poznal, že by se hodilo pár pomocných rukou.

„Mám tam zaběhnout a zburcovat je?“ nabídla jsem se ochotně.

„Mohla jsem umřít!“ lamentovala ta hřmotná ženská. „Je to zázrak, že jsem si nesrazila vaz!“

„Jste nějak zraněná, madam?“ ozval se hlas za mnou. Obrátila jsem se a uviděla, jak si ji slečna Finchová zachmuřeně měří. „Můžu nějak pomoci?“

„Dopadla jsem na rameno,“ postěžovala si žena a svírala si ruku, „bolí to jako čert.“ Znovu vzlykla. „Mohla jsem umřít.“

„Co se stalo?“ chtěla jsem vědět.

Ukázala na zraněného muže. „Jel jako šílenec, to se stalo!“

Seshora se spustil déšť, opřel se do nás ze všech stran, poháněný větrem.

„Vy ubohá ženská,“ politovala ji slečna Finchová. „Pojďte se schovat k nám do kočáru. Pošleme pro doktora.“

„To je od vás moc laskavé, ale měla bych zůstat tady a hlídat své věci.“ Pokývla ke mně. „Snad by tu se mnou mohlo zůstat to děvče? Jsem hotový uzlíček nervů.“

Slečna Finchová to považovala za výtečný nápad. Postrčila mě k té kvílející ženské a pospíchala zpátky do sucha kočáru. Nešťastnice mě chňapla za ruku a dál mlela o tom,

jak málo chybělo a bylo po ní. Všimla jsem si, že v jednom kuse vysílá nenápadné pohledy na silnici za námi.

„Dostal jste pořádnou šlupku do hlavy,“ zabručel pan Adams, zatímco pomáhal kočímu na nohy.

„Už jsem přežil horší,“ odbyl to muž a škulbl sebou bolestí. „Potřebuju chvilku oddech.“

Pan Adams mu pomohl odbelhat se na kraj cesty a opatrně ho usadil. Ale já si jich moc nevšímala, protože jsem pořád upírala pohled na tlustici, která mi svírala ruku. Na dámu v nesnážích byla až moc svalnatá. Oči jako korálky, posazené blízko u sebe. Kůži samý kráter a dolík, až připomínala lívanec. Huňaté obočí. Nos zahnutý jako skobu. Náznak kníru. Celkem vzato byla nesmírně přesvědčivá. Jenže mě nepřesvědčila. Protože já *přesně* poznala, kdo se pod tím chabým převlekem skrývá.

„Moc působivé, slečno Alwaysová.“ Vyškubla jsem jí ruku. „Převrácený vůz, zraněný kočí – všechno to vypadá tuze opravdově.“

Ta bídačka vyděšeně couvla. „Jak to myslíš?“ vyjekla. „Málem jsem umřela! Mohla jsem si zlomit –“

„Ano, ano, mohla jste si klidně urazit hlavu. Ale neurazila, protože tohle všechno je obrovitá léčka. Jenomže já jsem moc chytrá, než abych do ní padla.“

„Blouzníš.“ Ta zkažená ženská se podívala na pana Adamse. „Slyšel jste, co mi řekla? To děvče je blázen!“

Nebe se divoce zachvělo a pan Adams se poškrábal na bradě a díval se na mě. „Jak na tom je, to netuším,“ řekl pomalu. „Vím jenom, že cestuje sama a bez zavazadel.“

„Tááák!“ křikla ta ženská. „Co je to za za děcko, které se vypraví samo přes celou zem a nemá nic s sebou?“

Podobná hysterická obvinění jsou divácky velmi vděčná. Tři vrásčité sestry vystrčily hlavy z okének a hleděly na to. „Máte nějaký problém?“ zajímala se Ušatice dychtivě.

„To děvče mě obvinilo, že jsem podvodnice!“ křikla ta prohnaná ženská.

Tři sestry jako jedna zalapaly po dechu.

„Jenomže podvodnice je ve skutečnosti *ona*,“ prohlásila jsem a ukázala na ni. „Před pár měsíci se přestrojila za macatou knihovnici. A teď má další převlek – pod tou nestvůrností se schovává skrz naskrz prohnaná knihomolka. Chce mě unést a udělat ze mě loutkovou královnu.“

Sestry znovu zalapaly po dechu. Pan Adams zavrtěl hlavou. A protivná ženská v přestrojení začala fňukat. Vážně, slečna Alwaysová předváděla mistrovské představení!

„Co se děje?“ Kráčela k nám slečna Finchová se založenými rukama. „A proč všichni zírají na to děvče?“

„Přišla s nějakým *obviněním*,“ oznámil pan Adams vážně.

„Jakým obviněním?“

Zopakovala jsem, o co mi jde.

Paní Finchová si to vyslechla a povzdechla si. „Aha.“

Ani ta mi nevěřila!

„Nesmíme to tomu děvčeti vyčítat,“ zavrtěla hlavou zamaskovaná zloduška. „Znám ve vedlejší vesnici doktora. Vy jeďte dál, já tam to dítě sama odvedu a postarám se, aby se mu dostalo potřebné pomoci.“

Mí spolucestující to zřejmě pokládali za rozumný nápad. To si vyžadovalo naléhavou akci. „Dívejte se,“ spustila jsem naléhavě. „Dokážu vám, že říkám pravdu.“

Vrhla jsem se na podvodnici, chňapla ji za zahnutý frňák a vítězně jí m škubla. Až slečna Finchová a ostatní uvidí, jak

mi v ruce zůstane umělý nos, začnou se jeden přes druhého nemotorně omlouvat.

„Co to dělá?“ vyjekla Trpaslice.

„Pusťte tu ženu!“ křikla slečna Finchová.

„Hned, má milá,“ zavolala jsem na ni. „Jenom jí strhnu obličej.“

Dál jsem ji tahala za nos. Bohužel držel pevně a nechtěl se odloupnout, ať jsem tahala, jak jsem tahala. Čas pracoval proti mně, a tak jsem to vzdala a pustila se do huňatých obočí. Umínila jsem si je servat. Ale ani ta se nepoddala.

„Nech toho!“ ječela zrádná podvodnice a oháněla se po mně. „Jdi ode mě!“

Po tom škubání a tahání jí nos překvapivě zčervenal a já si všimla drobného pramínku krve stékajícího z levého obočí. Nečekaně neuvěřitelné!

„Nech ji být, maličká,“ odtáhl mě opatrně pan Adams. „Jenom to zhoršuješ.“

„Je vyšinutá,“ ozvala se Škarohlídka.

„A divoká,“ dodala Ušatice.

„Ještě nikdo se mnou nejednal tak brutálně!“ kvílela zra-
něná ženská. „Nikdy v životě!“

Pochopila jsem, že je na místě pár laskavých slov na uklidnění situace. „To si nesmíte vyčítat, má milá. Není vaše vina, že máte tak úchvatně šerednou tvář a každý rozumný člověk ji musí považovat za odpornou masku.“ Došla jsem k ní a soucitně ji poplácala po rameni. „Vyčítejte to rodičům.“

Ženská se rozmáchla a vrazila mi facku.

„Takové zkažené řeči,“ zafuněla. „Děvče jako ty by mělo být pod zámkem.“

Pravá tvář mě páčila jako čert, ale nemínila jsem to dát najevo. „Pokud vás to uklidní, nedávno mě drželi v bláznici. A nebyla to ani zdaleka taková zábava, jak to zní.“

Ozvaly se řeči o tom, že jsem šílená. Pustila jsem se do obhajoby svého zdravého rozumu tak vášnivě, že jsem přehlédla, jak se k nám po cestě žene malý kočár. A že se skřípěním zastavil nedaleko. Vlastně jsem si ho všimla teprve tehdy, když se rozletěly dveře a vyskočila z něj chmurná postava v černém. Tvář měla jako masku chladného odhodlání a zlotřilého potěšení. *Pravá* slečna Alwaysová na mě upřela pohled a rozvzlykala se.

„Díky bohu, našla jsem ji!“ Ukázala na mě a oči jí přetékalý jako dvě vědra v lijáku. „Má drahá dcerka, moje Ivy utekla. Celou noc pátrám po kraji a hledám ji.“

„Vy ji chcete *zpátky*?“ nechápala Škarohlídka.

Obrátila jsem se a vzala do zaječích, ale nedostala jsem se daleko. Protože to vzlykající stvoření, které jsem považovala za slečnu Alwaysovou, vyrazilo a pevně mě sevřelo. „To je hrozná věc, cos udělala,“ vyčítala mi, „utéct chudákovi matce.“

„To není moje matka, vy tupá kolohnátko!“ Zoufale jsem se podívala na slečnu Finchovou. „Slečna Alwaysová je vražedná čarodějnice z jiného světa. Prosím, nedopusťte, ať mě dostane!“

„Nejsi v pořádku,“ pronesla slečna Finchová vážně. „Musíš jít s matkou.“

Tři sestry a pan Adams souhlasně přikývli.

„Chci jen svou drahou dcerku *zpátky*!“ brečela slečna Alwaysová.

„Jistěže ji dostanete,“ prohlásila ženština, která mi svírala paži. Bránila jsem se jako lev, ale marně. Jak mě tak táhla

ke slečně Alwaysové, přitiskla hlavu k mé a zašeptala: „Strážkyně má s tebou své plány.“

V tu chvíli jsem všechno pochopila. Celé to je složité spiknutí, jak mě chytit. Moje jediná naděje spočívala v momentu překvapení. Proto jsem se přestala bránit. „Chováám se jako šílená, promiňte mi to,“ omluvila jsem se hlasitě. „Jistěže půjdu s drahou matinkou. Je to tak jenom správně.“

Děšť zesílil, bubnoval do silnice jako paličkami.

„Já myslela, že je to vražedná čarodějnice z jiného světa?“ odfrkla si ta nosatá přísluhovačka.

Pokrčila jsem rameny. „Nikdo není dokonalý, má milá. Jen se podívejte na sebe.“

A s těmi slovy jsem ji vši silou nakopla do holeně. Prudce vyjekla, začala poskakovat kolem a pustila mě. Slečna Alwaysová se ke mně rozběhla. To mi připadalo jako dokonalá chvíle, abych k ní tu hopsající jalovici postrčila. Obě se poroučely na mokrou zem. Skvěle! Ale mé vítězství netrvalo dlouho. Protože kočí vozu vyskočil (zraněný vůbec nebyl) a vyrazil za mnou.

Nebem otřásl hrom a já se obrátila a dala se na útěk.

Slečna Alwaysová ze sebe vyrazila záludný válečný pokřik, zatímco já se vrhla do pšeničného pole, obilí se přede mnou rozestupovalo a lámalo se mi pod nohama. Ten křik jsem dobře znala, poznala jsem, že za mnou poslala armádu Locků. To se mi potvrdilo, jakmile jsem zaslechla zděšený křik svých spolucestujících – jistě žasli nad tím, co vidí.

Rozlehlé pole bičoval děšť a obloha jako by každou chvíli víc a víc tmavla.

„Roztáhněte se, a honem!“ hřímala vzadu slečna Alwaysová.

Její surová pomocnice a kočí poslušně vykřikli. Pak jsem ucítila, jak se zem chvěje a třese a něco dupe po pšenici všude kolem. Což mi prozradilo, že se Lockové šíří, zběsile vyrazili na lov.

Prolétla kolem mě rozmazaná šmouha. Zastavila jsem se a viděla, jak se stopa slehlé pšenice obrací. *Musel* to být Lock. Rozhlédla jsem se po ztemnělém poli a viděla desítky takových stop, každá pocházela od jednoho malého netvo-
ra v kapuci.

Uvažovala jsem, že použiju Hodinový diamant a přejdu do Prospery, ale se slečnou Alwaysovou a jejími zabijáky v patách by mě zář kamene prozradila dřív, než bych to stačila udělat. A tak jsem se zas rozběhla vstříc dešti, který mi bičoval tvář a bránil v rozhledu. Lán se táhl až k obzoru, nevěděla jsem, kam utíkat. Nebo kde se schovat.

„Neutečete, Ivy,“ zaslechla jsem pobavený hlas slečny Alwaysové. „Převezli jsme vás a přechytračili. Poddejte se svému osudu, možná si to dokonce užijete.“

„Nikdy!“ chtělo se mi křiknout. Ale nejsem úplný idiot, a tak jsem držela jazyk za zuby.

Dál jsem uháněla. Pak jsem uslyšela hlasitý přerývaný dech. Ohlédla jsem se a zahlédla kočího, jak se za mnou žene pšenicí. A tak jsem zahrnula doleva. A tehdy se přede mnou objevil kamenný statek, kterého jsem si všimla už na silnici. Neměla jsem na vybranou, rozběhla jsem se k němu.

Ovšem neběžela jsem dlouho. Zezadu vyrazila ruka se spáry, chňapla mě za kotník a já se zhroutila na zem. Pád zmírnilo shluky pšeničných stébel. Vzhledla jsem na malé-

ho zlotřilce v kápi, tvář měl schovanou pod hrozivou kapucí. Slyšela jsem ho syčet jako parní lokomotivu. Vrhel se po mně s vytaženými drápy.

V návalu zuřivosti – se svým přirozeným instinktem opilého námořníka – jsem do něho divoce koplá. Zasáhla jsem toho malého mizeru a srazila ho na mokrou zem, až se několikrát převalil. To už jsem byla zase na nohou a hnala se ke statku.

„Tamhle je!“ křičela pomocnice. „Velitelko, je tamhle!“

Okamžitě jsem se svezla na kolena a začala se plazit mezi stěbly pšenice jako děcko. Uslyšela jsem hvízdání a kroky hned za sebou. Přikrčila jsem se ještě víc. A lezla dál. A v tu chvíli jsem si všimla kamenné studny hned za statkem.

„Kde je?“ vyštěkla slečna Alwaysová.

„Ztratila jsem ji, velitelko,“ přiznala její nohsledka.

„No tak ji zase najděte, vy hloupá!“

Obloha se chvěla a země se otřásala. Poblíž jsem slyšela syčet dva nebo tři Locky. Rozběhla jsem se ke studni. Přelezla jsem nízkou kamennou zeď a přehoupla nohy do dřevěného vědra. Byl k němu přivázaný provaz a ten vedl k rumpálu. Popadla jsem rukojeť a pomalu jí otočila.

Aspoň jsem to měla v úmyslu. Rumpál měl bohužel jiné plány. Provaz se začal rychle odvíjet a vědro klesalo do tmy. Chystala jsem se zavřít oči a modlit se za měkké přistání, když vědro narazilo na dno a rozpadlo se pode mnou. Byl to tvrdý a nepříjemný dopad. Nicméně jsem moc velká dáma na to, abych přiznala, že mě rozbolel zadek a tepal agonií tisíce třísek.

Kolem mě se sbírala voda, déšť neměl kam odtékat. Odporně to tam páchlo a kulaté zdi kolem byly kluzké. Slyšela

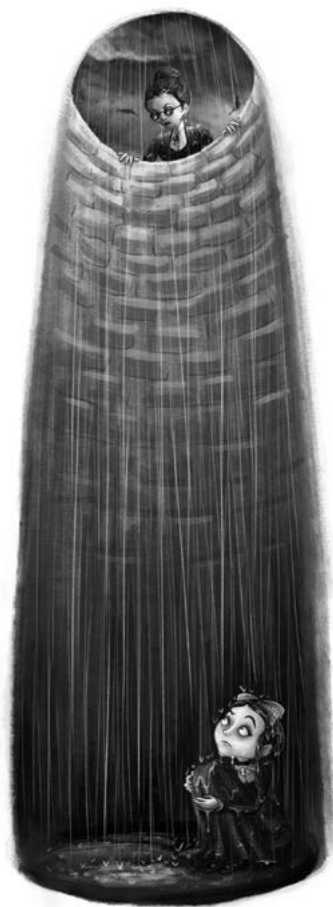
jsem, jak pomocnice nahoře hudrá. Pak nade mnou přejel stín a já uhodla, že je nahoře. Přitiskla jsem se ke zdi a zavřela oči.

„No?“ zeptala se slečna Alwaysová. „Je tam dole?“

„Podle mě ne, velitelko,“ zaznělo sípavě.

„Sakra! Ta holka se přece nemohla vypařit.“

„Já myslím, že přešla do Prospery,“ usoudil kočí.

„Ne,“ namítla slečna Alwaysová, „kdyby to udělala, viděli bychom světlo kamene.“ Následovalo dlouhé ticho. Pak slečna Alwaysová houkla do deště: „Já vím, že mě slyšíte, Ivy, ať se schováváte, kde chcete. Možná by vás zajímalo, že jsem navštívila jeden malý domek u moře. Váš přítel Jago mě nevítal s nadšením.“

Přikryla jsem si pusou, aby nebylo slyšet, jak jsem překvapě zalapala po dechu.

„Bojoval obdivuhodně.“ Slečna Alwaysová se zlotřile zasmála. „Bohužel jsem mu zlomila ruku. Bylo to ode mě velmi nefér. Jestli chcete Jaga ještě někdy vidět, ukažte se, Ivy. Ukažte se, jinak je s tím chlapcem konec.“

Moc se mi chtělo se vzdát. Ale můžu slečně Alwaysové věřit, že Jaga pustí, jakmile mě chytí? Nepřipadala mi jako zvlášť poctivá šílená vražedkyně. A tak mi nezbylo než věřit, že je pro ni Jago cennější živý než mrtvý, a mlčet.

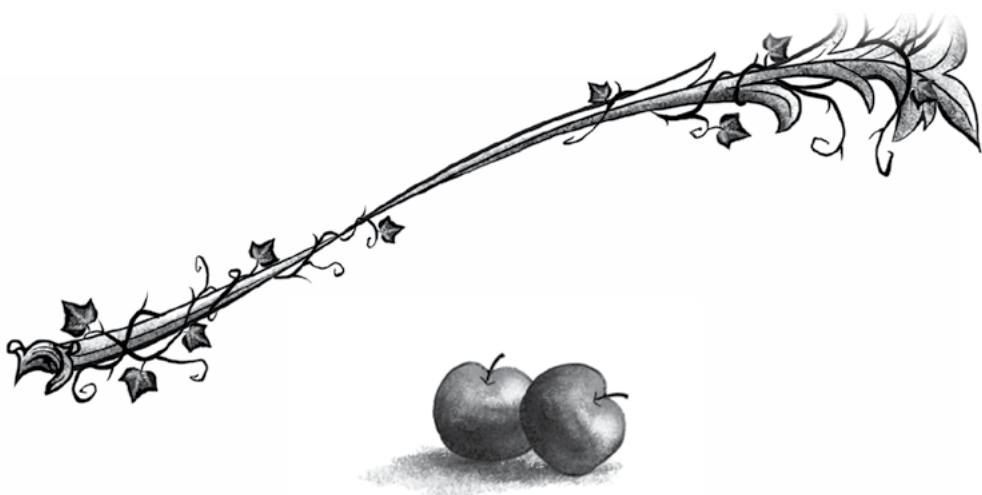
„Pojďte, propátráme statek,“ nařídila slečna Alwaysová.

Liják byl nesmlouvavý. Zběsilý. Lil se na mě, i když jsem se choulila ke kamenné zdi. Plnil studnu a mně začínalo tuhnout a bolet tělo. Zima byla tak lezavá a krutá, až se mi zdálo, že mi mráz proniká do kůže, láme mi kosti a mrazí morek v nich. Nebe burácelo jako vzteklý obr. Vodu už jsem měla do pasu. A necítila rty.

To bylo to poslední, co si ze svého velkého úniku pamatuju.

2*

Probouzí se.“

Ten hlas zněl slabě a z dálky. Takže jsem předstírala, že ho neslyším. Protože jsem byla někde úplně jinde. V zahradě zarostlé plevelem a polním kvítím jsem si vesele poskakovala z kamene na kámen, slunce se mi opíralo do tváře. Měla jsem bosé nohy. A dost špinavé. Ruce tenké jako hůlky. V břiše mi kručelo hladem. Za mnou stál prostý bílý domek s doškovou střechou.

„Rychle, Henry, podej mi hadřík. Pořád má vysokou horečku.“

Slyšela jsem, jak se za mnou otevírají dveře domku. Naplnilo mě to opojným vzrušením, i když jsem netušila proč. Ale věděla jsem, že se musím podívat, kdo z domku vyšel. Proto jsem se obrátila. V tu chvíli mi na čele přistál studený

vlhký hadřík. To už jsem nevydržela. Otevřela jsem oči a uvítal mě laskavý, něžný úsměv.

„Už jsem si myslela, že se nikdy neprobudíš.“ Hleděla na mě žena středního věku s úzkou bledou tváří a světlými vlasy jako provázky. „Jak ti je?“

Do svalů a kostí se mi zavrtávala neodbytná bolest. „Kde to jsem?“

„Na Harringtonově statku,“ ozvalo se z druhé strany pokoje.

Zvedla jsem hlavu a uviděla vysokého muže s tmavými vousy a rozčuchanými vlasy. Přecházel po skromně zařízené ložnici a tvářil se dost rozmrzele.

„Já jsem Margaret,“ představila se žena, „a to je můj muž Henry.“

„Jak jsem se sem dostala?“

„Zajímavá otázka,“ zachmuřil se Henry. „Po té bouřce jsem se šel podívat do polí a našel tě plavat ve studni. Byla jsi úplně bezvládná... Myslel jsem, že jsi mrtvá.“

„Jak se jmenuješ?“ zajímala se Margaret a znovu mi otřela čelo hadříkem.

„Esmeralda Kapustová.“ V téhle situaci mi to připadalo moudré.

„Co se ti stalo, Esmeraldo?“ Usadila se na postel vedle mě. „Jak to, že jsi skončila v naší studni, napůl utopená?“

„A co se stalo tam na polí?“ přidal se její muž. „Obilí je podupané, úroda zničená – nic takového jsem v životě neviděl.“

„To je zábavná historka.“ Posadila jsem se a zatočila se mi hlava. Pevně jsem zavřela oči, abych se ustálila. „Svezl mě kočovný cirkus s hříčkami přírody. Museli jsme zastavit

u vašeho statku, protože nám utekla vousatá dáma. Asi si umíte představit, jak principál šílel. Poslal do pole dvouhlavého trpaslíka a šest mluvících šimpanzů, aby ji přivedli zpátky. Jsem hodná holka, chtěla jsem pomoci, a jak jsem se nahnula nad vaši studnou, ztratila jsem rovnováhu a spadla dolů.“

Statkář a jeho žena se na sebe podívali.

„Ještě není v pořádku,“ poznamenala Margaret k manželovi.

Což byla pravda – ale zároveň záhada. Byla jsem si jistá, že *nemůžu* onemocnět, protože jsem polomrtvá a ve všech směrech nevšední. „Jak dlouho tu jsem?“

„Tři dny.“ Margaret se zatvářila, jako by se chystala říct něco víc. Ale místo toho se zas podívala na manžela. Uzel v mém žaludku se stáhl ještě víc.

„Toho dne, kdy zuřila bouře,“ zamyslel se Henry, „k nám přišli nějací lidé a hledali děvče. Uprchlíci, tak to říkali.“

„A pak, když tě Henry našel ve studni,“ dodala Margaret měkce, „jsme si mysleli, že hledali tebe.“

„Moc tě chtěli získat zpátky.“ Henry se vyhýbal mému pohledu. „Zvlášť ta žena. Nabídla nám za odměnu padesát liber, když tě najdeme.“

Slečna Alwaysová po mně jde! Vyskočila jsem z postele a hlava se mi zatočila ještě víc než předtím.

„Jenomže my bychom nic takového neudělali,“ ujišťovala mě Margaret a pomohla mi najít rovnováhu. „Ani za všechny peníze světa. Nevěřili jsme ani slzám, ani slibům té ženské. Že je to tak, Henry?“

Henry mlčel. Místo toho mi ukázal na krk. „Ten náhrdelník, co máš, vypadá hodně draze.“

Instinktivně jsem zašmátrala po Hodinovém diamantu (zaplaťpánbůh, pořád byl tam, pod noční košili). „Dar od té vousaté dámy,“ odbyla jsem ho. „Hezký, ale bezcenný.“

Statkář pokývl. „Ti lidé, co tě hledají, jsou zlí?“

Usoudila jsem, že nejlepší bude říct pravdu. „Ano. Moc zlí.“

„Je mi to líto, Esmeraldo.“

Margaret přiběhla k manželovi. „Co je ti líto?“

Místo odpovědi se rozeznělo hlasité bušení na dveře statku.

Margaret zalapala po dechu. „Henry, cos to provedl?“

Bušení zesílilo.

„Je to padesát liber, Margaret, a půlku úrody máme v tahu.“ Henry zavrtěl hlavou. „Promiň, ale co jsem měl dělat?“

„Mohl jste držet tu svou klapačku zavřenou, vy tupoune jeden lačný,“ vyčinila jsem mu přísně.

Čekala jsem, že dveře pod těmi strašnými ranami brzo povolí.

„Řeknu jim, že jsem se spletl,“ chystal se Henry.

„Zůstaň tady, Esmeraldo,“ nařídila mi Margaret. „Nic se ti nestane. Pošleme je pryč.“

Chudák ženská byla stejně hloupá jako laskavá! Oba odspěchali z pokoje a zavřeli za sebou. To už jsem si sundávala noční košili a sahala po šatech, úhledně složených na židli. Sotva jsem si je přetáhla přes hlavu, uslyšela jsem za dveřmi pořádný rozruch.

„Jděte mi z cesty, jinak budete litovat!“ To byla ta surová pomocnice slečny Alwaysové. „Kde je?“

„My ji tu nemáme!“ prohlásila Margaret statečně.

Byla jsem na půl cesty z okna, když jsem ji uslyšela zajčet. Pak se na zem zřítilo něco těžkého, asi nábytek. A rozletěly se dveře ložnice. Přehodila jsem nohy přes parapet a vyskočila ven.

Přistála jsem v záhonku a nohama mi projela bolest. Statek stál na malé pasece a to znamenalo, že jediná cesta pryč vedla polem pšenice. Ale stejně mi bylo jasné, že nemám sílu jim utéct.

„Chyťte ji!“ zaburácela pomocnice z okna ložnice.

„Nedostane se daleko!“ křikl mužský hlas.

Ohlédla jsem se a viděla, jak se zpoza rohu statku vynořil kočí a divoce se ke mně žene. Pelášila jsem se přes dvůr, pot se ze mě jen lil. Vtom jsem zahlédla vůz toho zlotřilce. Stál tam prázdný, dva koně spokojeně uždibávali trávu.

„Nechte ji na pokoji!“ slyšela jsem křičet Margaret.

„Dělejte, Flandersi!“ hřímala pomocnice. „Ať neuteče!“

Skočila jsem do vozu, popadla otěže a tvrdě jimi švihla koně. Kola se dala do pohybu, ale v tu chvíli už byl kočí vedle mě. Chytil se zábradlí u stupínku a chystal se vylézt nahoru. A tak jsem sáhla pro bič a prudce ho šlehla po ruce. Zabečel jako ztracená ovce, pustil se a zřítil se na zem.

Tou dobou se už koně hnali tryskem. Otréla jsem si pot z čela a nasměrovala kočár na hlavní cestu. A celou dobu se ohlížela. Bála jsem se, že je slečna Alwaysová někde poblíž. Ale nezahlédla jsem po ní ani stopu.

Vůz rachotil po prašné cestě a já se pokoušela uklidnit. Uvažovat jasně. Musím se dostat do Londýna. Osvobodit Anastasii z Lashwoodu. Proniknout do domu Prospa a přivést Rebeccu domů.

Následující hodina se táhla jako věčnost, myšlenky jsem měla zašmodrchané. Cesta se přede mnou vinula donekonečna. V kostech mi řádila bolest. Jak daleko je to do Londýna? Hodiny? Dny? Týdny?

Těžko říct. Než jsem si uvědomila, co dělám, nasměrovala jsem kočár ke kraji cesty a zastavila pod vrbou. Otěže mi v rukou ochably. Oči se zavřely. Jen na chvíličku. Netoužila jsem po ničem, jen si odpočinout. Na chvílku si blaženě odpočinout...

„Není ti nic?“

S leknutím jsem se probrala. „Co prosím?“

„Říkala jsem – není ti nic?“

„Ne, má milá, jsem naprosto v pořádku.“

Zastavil vedle mě povoz naložený koši s ovocem a zeleminou. Na kozlíku trůnila statná žena s legračně brunátnými tvářemi. „Nevypadáš moc dobře,“ poznamenala. „Vlastně vypadáš nemocná jako pes.“

„To je jenom rýma.“ Mávla jsem rukou k silnici. „A teď se zas kliděte.“

„Kam máš namířeno?“

„Do Londýna.“

Žena si odfrkla. „To je dlouhá cesta.“

„Kde to přesně jsem?“

„Ve Winchesteru,“ zněla odpověď. „Proč vlastně jedeš do Londýna sama?“

„Moje babička je nemocná,“ spustila jsem rychle. „Přímo na hlavní silnici ji podupal slon, rozcupoval ji na kusy, chuděru. Musím se o ni postarat.“ Oči mi padly na tu spoustu zeleliny a v hlavě se objevil skvělý nápad. „Jedete na trh?“

„Jedu.“

„A na tom trhu prodávají vozy a koně?“

„Čas od času ano.“

Otřela jsem si zpcené čelo do rukávu šatů. „Výborně. Tak mě vedte.“

Žena pokrčila rameny, práskla bičem koně, vyjela a já se držela v závěsu. Trh nebyl daleko, hned za návší. Hemžil se vozíky a stánky s ovocem, zeleninou, vajíčky a masem. A všemi možnými hrnci a pánvemi a nářadím. Vzadu stálo pár tažných koní přivázaných ke sloupku s cedulí *Koně k mání, libra za kus*. A tak jsem tam zamířila.

Došlo mi, že nemám sílu dojet až do Londýna. A bála jsem se, že na silnici narazím na slečnu Alwaysovou. Proto jsem potřebovala cestovat jinak – a pohodlí vlaku mi připadalo jako to pravé.

Přišla jsem k dobytkaři, který se pod cedulí šfourel v zubech, a nabídla mu své spřežení a vůz. Tomu nesnesitelnému chlapovi připadal můj návrh podezřelý a dlouze se mě vyptával na podrobnosti.

Předvedla jsem mu, jak dobří jsou to koně, a vysvětlila mu, že mě můj jednonohý otec pověřil vyjednat obchod. Nějakou dobu jsme smlouvali (jeho první nabídka byla zločinně nízká) a pak se dohodli – pět liber za všechno.

„Mám jenom jednu podmínku,“ dodala jsem a nacpala si bankovky do kapsy. „Potřebuju svézt na nejbližší vlakovou stanici.“

Plácli jsme si na to a hned se vydali na cestu.

Byla už tma, když vlak vjel do stanice Waterloo. Celou cestu do Londýna jsem prospala v pohodlí první třídy. Ale

nevzbudila jsem se osvěžená. V hlavě mi tepalo. Tělo mě bolelo. Jednu chvíli mi bylo horko, a hned zas zima až do morku kostí.

Pospíchala jsem z nádraží a vynořila se na rušné ulici pod plynovými lampami. Na kočičích hlavách se leskl dešťík, lidé pospíchali všemi směry. Rozhlížela jsem se po kočáru a na druhé straně cesty jsem si všimla kluka v červeném kabátě samá záplata. Civěl na mě, asi jsem mu připadala ohromně zajímavá. Není divu. Pak zpoza rohu vyjel kočár a já ho zastavila.

„Kam to bude, slečno?“ zeptal se kočí.

„Na Winslowovu ulici.“ Škrábala jsem se do vozu.

„To není moc příjemná část města.“ Kočí zvedl čepici a poškrábal se na hlavě. „Vážně tam chcete?“

„Na Winslowovu ulici,“ opakovala jsem. „A pospěšte si.“

Po cestě jsem se v duchu vrátila ke svému úkolu. Podle slečny Alwaysové je Winslowova ulice *jediné* místo, odkud mohu přejít do domu Prospa – a tam drží Rebeccu. V té strašné budově, tam zotročují všechny nevinné duše, které si nasadily Hodinový diamant. Používají je jako Léčiva na nákazu, která v Prospě zuří po staletí.

Osahala jsem si Hodinový diamant pod šaty. V mém bídícím stavu mě těšilo aspoň myšlení, že Rebeccu brzy uvidím. Sice jsem si nebyla úplně jistá, jak ji z domu Prospa dostanu, ale věděla jsem, že tentokrát ten svět bez ní neopustím.

Kočí mě vysadil na začátku ulice. Byla stejně pochmurná a bezútěšná, jak jsem si pamatovala. Dlouhá řada tmavých budov, holá okna a odlupující se barva. Drobné kaluže světla plynových lamp s tím zasmušilým místem sváděly marný boj. Nikde ani noha, kolem projel jen kočár.

Šla jsem, kam mě bolavé nohy donesly, a celou dobu jsem myslela na Rebeccu. Čekala jsem na chvíli, kdy kámen ožije. Přešla jsem ulici a spěchala ke svému cíli, proluce mezi továrnou na boty a opuštěným penzionem. Kdysi tam stával dům, ale teď po něm zbyly jenom hromady cihel a kus zdi. Přední dveře s futry, zašlá mosazná cedulka.

To bylo to místo, kde se předtím přede mnou zjevil dům Prospa.

„Rebecca,“ zašeptala jsem, „už jdu, má milá.“

Myslela jsem na přítelkyni. A na dům Prospa. Čekala jsem, kdy se vzduch rozhučí jako nabitý elektřinou. Čekala jsem, až se mi Hodinový diamant na hrudi zahřeje a rozzáří se. Čekala jsem, kdy se Winslowova ulice zkroutí a rozpustí, jako když z plátna odkapává vlhká malba.

Jenže ono nic. Kámen zůstal chladný. Jediný žár vycházel z mé horečnaté kůže. Stála jsem tam celou věčnost a nutila diamant, ať dělá svou práci. Náhrdelník mě nikdy dřív nezklamal. Vytáhla jsem ho a napjatě se do něj zahleděla, ale viděla jsem jenom blýskavý kámen, třpytící se ve světle lamp. Žádný žár. Žádné světlo. Žádný život.

Proč kámen přestal fungovat? Snad jsem ho vyčerpala? Ne, slečna Frostová o ničem takovém nikdy nemluvila. V hlavě mi tepalo, tělo mě bolelo. A napadlo mě, jestli s tou záhadou nějak nesouvisí moje nemoc. Možná musím být v pořádku, *silná*, aby Hodinový diamant ožil a dovolil mi přejít do Prospery.

S těžkým srdcem jsem přešla k továrně na boty a žuchla sebou na zem u vchodu. Bylo to stejně dobré místo k odpočinku jako každé jiné. Chladný vítr jako by se na mě tlačil. Objala jsem si kolena a snažila se přinutit zuby, ať necvakají. Nemohla jsem si namlouvat, že je to ideální situace. Ale věřila jsem, že se to ráno spraví. Většina věcí se ráno vždycky spraví. Hodinový diamant bude zase fungovat. *Musí*.

Takové myšlenky mě hřály jako jarní sluníčko. Ale nevydržely. Protože jsem ho uviděla na druhé straně ulice. Kluka od vlakové stanice, toho v červeném kabátě samá záplata. A nebyl sám. Za ním stál muž v elegantním bílém obleku a cylindru a dával tomu pouličnímu rošťákovi pár pencí.

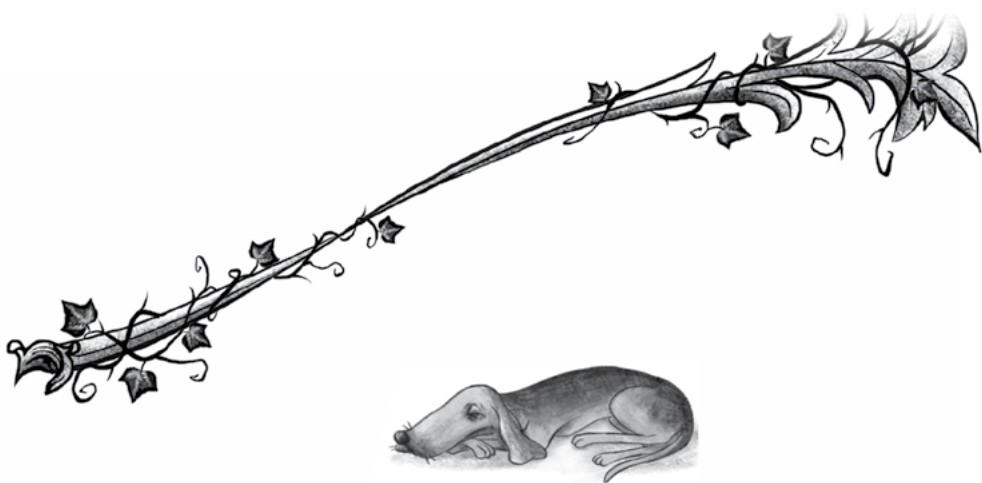
Kluk se svým pokladem utekl. A dobře oblečený chlapík se soustředil na mě.

„Už vás hledám dost dlouho, Ivy Pocketová,“ pozdravil mě a zdvořile si nadzvedl klobouk. „Mám pro vás zprávy od jedné staré přítelkyně.“

Od staré přítelkyně? Krev mi v žilách ztuhla. To musí být jeden ze zabijáků slečny Alwaysové! Vešel do silnice a přidal do kroku. Vyskočila jsem a bolest nebolest, rozběhla jsem se po ulici.

3

„Stůjte!“ Měl hluboký velitelský hlas. „Stůjte, říkám!“

Což bylo absurdní. Proč bych měla stát, když mě honí jeden z pohůnků slečny Alwaysové po ztemnělém městě? Horečka ze mě udělala přetopený kotel, jako by se mi z kůže tím žářem kouřilo. Ale zrychlila jsem a zahrnula za roh, hnala se úzkou uličkou. Proběhla jsem kolem hospody, praskající ve švech, a ladně přeskočila spícího psa.

„Stůjte, Ivy!“ funěl za mnou. „Nechci vám ublížit!“

„Nesmysly!“ zavolala jsem na něj.

Přestože se mě užuž chystala sklátit nějaká pozoruhodná choroba, řítila jsem se ulicí jako hřebec. Odvážila jsem se ohlédnout přes rameno. Muž v bílém si strhl z hlavy klobouk a hnala se za mnou jako zdivočelý býk. Všimla jsem si, že se usmívá. Ten surovec si tuhle hru na kočku

a myš vychutnává! Ale já ne. Hruď se mi už bolestivě stahovala a každý nádech byl boj.

Na konci ulice jsem zahrnula prudce doleva a ocitla jsem se na silnici vedoucí na příkrý kopec. Odporné. Ale běžela jsem dál, minula stařika, táhnoucího káru z nějakého laciného pekařského krámu. Zahlédla jsem, že ji má plnou čerstvě upečených koláčů všeho druhu. To mi vnuklo úžasný plán.

Zastavila jsem se a otočila. Muž v bílém se hnal do kopce za mnou.

„Můžu si na chvilku půjčit ten vozík?“ zeptala jsem se stařika.

„Ani náhodou,“ zabručel.

„To je od vás velice milé.“ Odstrčila jsem ho a popadla vozík.

„Pomoc!“ zaječel. „Okradli mě!“

Postrčila jsem káru z kopce na muže v bílém. Pokusil se zakličkovat a vyhnout se, ale cesta byla moc úzká a vozík moc široký. A tak se mi povedlo nasměrovat ho přímo na toho grázla. Zapotácel se a dopadl na zem, až to žuchlo. Vozík už byl v tu chvíli nezastavitelný. Štěstí mi přálo, převrátil se a rozsypal celý náklad horkých koláčů na úchvatně bílé sako zlotřilce.

„Můj oblek!“ Zasténal jako člověk, kterého právě přejel vozík s koláči. „Moje záda!“

„Ty nezbedo jedna!“ pustil se do mě stařík, šoural se ke mně a máchal pěstí. „Zničila jsi koláče na celý týden. Nechám tě zavřít, to si piš. Policie! Policie!“

„Uklidněte se, vy hysterický blázne.“ Vyloučila jsem poslední peníze (dvě libry a nějaké drobné) a podala jsem mu je. „To by vám mělo nahradit, o co jste přišel.“

Což tu mrzutou starožitnost trochu uklidnilo.

Muž v bílém obleku se neohrabaně vyštrachal a zvedl se ze země, vypadalo to, že je celý polámaný. A tak jsem se zase rozběhla, hnala se do kopce, jak jen mi unavené nohy dovolily.

„Já si vás najdu, Ivy Pocketová!“ křičel za mnou. „Nemůžete se schovávat navždycky!“

„Jistěže můžu, vy odporný pomahači,“ zavolala jsem přes rameno. „Mám na schovávání nadání, vrozené vlohy ztracené ponožky. Řekněte slečně Alwaysové, ať mě nechá na pokoji, jinak vytřesu duši i z ní!“

Běžela jsem ještě několik bloků a zahrnula do úzké uličky. Proběhla kolem stájí, kolem holičství a pak jsem se zastavila, protože jsem zahlédla cestu táhnoucí se po straně. Byla příšerně temná, ale vydala jsem se po ní a dostala se na zanedbaný dvůr. Válela se tam převrácená roztrhaná pohovka. Polámané kolo kočáru. A nad vším se tyčil vzrostlý javor. Tam jsem se schovala, posadila se a opřela se zády o kmen. Nutila jsem oči zůstat otevřené, chtěla jsem hlídat celou noc. Nezamhouřit ani oka. Jak to tak chodí, zoufale jsem zklamala.

Za svítání mě probudil zuřivý psí štěkot. Kosti mě pořád bolely, krk jsem měla nemožně ztuhlý. Hodinový diamant mě pod zmačkanými šaty studil jako led.

Suma sumárum to byl bídný začátek dne. Neměla jsem ani trochu hlad, a přece jsem věděla, že se musím najíst. Pořád mě mátl, že jsem nemocná, *doopravdy* nemocná. Kvůli Hodinovému diamantu jsem zůstala napůl mrtvá, žilami už mi netekla krev, nejspíš jsem se nemohla zranit

jako normální dívka. Tak jak to, že po jedné noci ve studni jsem nemocná jako pes? A navíc jsem nechápala, proč Hodinový diamant nefunguje jako předtím.

Zvedla jsem se, zamířila do uličky a rozhlédla se na obě strany, jestli neuvidím muže v bílém. Nebo slečnu Alwaysovou. Malý kluk vlekl po silnici bednu jablek. U otevřeného okna stála žena a sušila prostěradla v chladném ranním vzduchu. Usmála se na mě. Taky jsem se na ni usmála, i když mi to nešlo od srdce.

Na konci jsem zahrnula do rušnější ulice. Ale kam jít? Naštěstí jsem úžasné děvče a brzy mi ve skvělých zákoutích myslí vybublalo několik plánů. Musela jsem se nahlas pochválit: „Výborně, Ivy!“

Počkala jsem, až přejede vůz, a přešla jsem cestu. Ano, mám neskonale brilantní nápady, ale nevyšly by, kdybych zůstala jako bezprizorné dítě bez jediné pence. A proto jsem přidala do kroku, jakmile jsem se dostala na chodník. Protože jsem už *přesně* věděla, kam mám namířeno. Spása byla po ruce – a čas drahý.

Nikdy bych si nemyslela, že se vrátím na Thackerayovu ulici. Žili tam přece Snagsbyovi, ti vražední blázni, kteří mě adoptovali z těch nejhorších úmyslů. A přesto jsem teď stála přes ulici naproti jejich domu.

A to všechno kvůli jednomu tisíci liber. To byla moje odměna od vévodkyně z Trinity, té mstivé ženštiny, za to, že dopravím Hodinový diamant Matildě Butterfieldové k jejím dvanáctým narozeninám. Odměna byla vlastně pět set liber. Ale právník vévodkyně, nerudný pan Banks, mi vyplatil dvojnásobek. Když jsem si na něj vzpomněla, zesmut-

něla jsem. Stejně jako přísný byl i laskavý a zemřel příšernou smrtí z rukou slečny Alwaysové.

Máti Snagsbyová mi těch tisíc liber sebrala, když jsem k nim přišla žít na Thackerayovu ulici – do úschovy, řekla. A teď jsem je potřebovala zpátky. Koneckonců jsou moje. Vydělala jsem si je poctivě.

K návštěvě Snagsbyových jsem měla ještě další důvod. Anastasii Radcliffovou. Nějakou dobu u nich žila, potom co jí slečna Frostová pomohla přejít do našeho světa. A zbožňovali ji jako vlastní dceru, protože o svou milovanou Gretel přišli, když byla ještě malá holčička. Snagsbyovi si mysleli, že se Anastasia vrátila do Prospery. Až zjistí, že je tady, přímo v Londýně, zavřená v blázinci – no, jistě pohnou nebem i zemí, aby ji odtamtud dostali.

Jak jsem se tak blížila k domu Snagsbyových, všimla jsem si kočáru zaparkovaného venku. Byl plný beden a kočí je upevňoval popruhy. Z otevřených dveří domu vyšla máti Snagsbyová, zvedla slunečník jako zbraň a namířila ho na kočího.

„Dávejte pozor na mé cennosti, vy nemotorný křupane,“ nařídila mu přísně. „Jestli se něco rozbije, osobně vám to naučtuju, je to jasné?“

Kočí se zatvářil usouzeně, ale přikývl. Máti Snagsbyová se obrátila zpátky k domu. Dostala jsem strach, že zmizí zase uvnitř, a tak jsem obešla kočár a zastoupila jí cestu. „Zdravím vás, máti Snagsbyová. Někam jedete?“

Pohled na tu starou čarodějnici stál za to. Hrbolatá kůže pod nánosy bílého pudru. Majestátní bradavice na horním rtu. A ty vlasy, tmavé jako noc s bílým pramenem na spánku. „To jsi ty!“ zasyčela.

Nebylo to nejuvěřitelnější uvítání.

„Já vím, že jsme se trochu nepohodly,“ spustila jsem, „kvůli tomu, že jste bláznivá vykopávka se zhoubným tajemstvím. Ale myslela jsem si –“

„Co sis myslela?“ vyštěkla. „Že tě vezmeme zpátky?“ Ohrnula horní ret a nehezky se ušklíbla. „To si spíš podřežu vlastní hrdlo.“

„Zajímavý nápad. Ale ve skutečnosti jsem tu kvůli penězům.“

Máti Snagsbyová zvedla panovačnou hlavu. „Penězům?“

„Přesně tak. Kvůli jednomu tisíci liber, které jste mi tak laskavě uschovala.“ Podmanivým gestem jsem k ní natáhla ruku. „Chci je teď zpátky, prosím.“

Stařeně temně zajiskřily oči. „Žít s *tebou*, slečinko, znamenalo nevýslovné utrpení. A víš, jaká je cena za to utrpení?“ Zhluboka se nadechla a pomalu zas vzduch vypustila. „Jeden tisíc liber.“

To bylo nestvůrně nefér!

„Upřímně doufám,“ pokračovala máti Snagsbyová, „že jsi na tom tak bídě, jak vypadáš.“

Neřekla jsem na to nic.

„Vlastně doufám...“ Pak se odmlčela. Rychle pohlédla na kočár a pak zas na mě. Hrbolatá tvář jí zjihla, na rtech se objevil úsměv. Položila mi ruku kolem ramen, což bylo *nepředvídatelně* nečekané. „Pokud potřebuješ peníze, možná budeš ochotna k obchodní dohodě?“ zapředla. „K něčemu, co by prospělo nám oběma?“

Fantastický nápad! „Ven s tím, má milá,“ pobídla jsem ji.

„Prodej mi ten náhrdelník,“ zašeptala a lačně se mi zadívala na vršek šatů (dobře věděla, že kámen schovávám pod

nimi). „Vrátím ti tisíc liber a navrch přidám další tisíc. Jen si představ, co bys pořídila se *dvěma* tisíci liber.“

„Zbláznila jste se?“ obořila jsem se na ni. „Žádná hromada peněz mě nepřesvědčí, abych vám dala Hodinový diamant. Zabíjela byste jím další nevinné duše!“ Založila jsem si ruce. „Kromě toho už nefunguje, jak fungoval.“

Jako bych jí sfoukla plamínek v očích. „Pak spolu nemáme o čem mluvit.“

„Hotovo, paní Snagsbyová,“ hlásil kočí. „Jste připravená na cestu?“

Stará čarodějnice mi věnovala poslední ničivý pohled a přihráčela k čekajícímu kočáru.

„Počkat,“ vyhrkla jsem. „Chci s vámi mluvit o Anastasii.“

Máti Snagsbyová se zastavila. Pohled měla jako led. „Co je s ní?“

Chvilku jsem se na svou bývalou macechu dívala a pak jsem pokrčila rameny. „To není důležité.“

Máti Snagsbyová Anastasii milovala, to jsem věděla. Ale zdálo se mi, že snášet její lásku je stejně těžké jako snášet její nenávisť. Ta stará koza nastoupila do kočáru. Přitom jsem zahlédla Ezru, celou dobu seděl uvnitř. Vypadal starší, než jsem si ho pamatovala, a taky křehčí. Nepodíval se na mě, ani o mě nezavadil pohledem.

Máti Snagsbyová zabušila slunečníkem do střechy. „Jedeme!“ Kočár se dal do pohybu a ona ještě vystrčila hlavu z okénka. „Doufám, že dostaneš, co si zasloužíš, slečinko!“

„To je ale náhoda!“ zavolala jsem za ní, „to já doufám taky!“

Už jsem se chystala odejít – najít si nějaké místo, kde si sednu a rozmyslím si, co dál – když jsem to zaslechla. Tichý

pláč. Vycházel z domu Snagsbyových. A tak jsem strčila hlavu do dveří a našla tam ubohou paní Dickensovou. Klečela v síni a drhla podlahu. „Copak se děje, paní Dickensová?“ zeptala jsem se.

Hospodyně vzhlédla. Po buclatých tvářích se jí valily slzy a z fialového nosu soplly. Hned ale vyskočila a pozdravila mě jako starou známou. „Ráda vás zase vidím, slečinko,“ zakvílela. „Bože, to je ale den!“

Podívala jsem se do ztemnělé chodby a viděla, že je holá. Koberce zmizely, stejně tak křeslo u schodů a Gretelin portrét, který namalovala sama máti Snagsbyová. „Snagsbyovi to tu prodali?“

Ta nebožačka se rozbřečela jako stará panna na svatbě mladší sestry. „Odešli nadobro,“ vzlykala. „Zavřeli svůj pohřební ústav po tom... po té věci s panem Grimwigem. Dům koupili nějakí hrozní lidé ze Skotska.“ Hlasitě se vysmrkala. „Mají vlastní hospodyně, takže za tři dny jsem na ulici!“

„Nemáte nové místo?“

„Ještě ne, slečinko.“ Hospodyně si otřela oči. „Nikdo totiž nechce přijmout ženskou mého věku, napůl udřenou a pomalou.“

„To je pravda,“ přisvědčila jsem citlivě. „Co si počnete?“

Zavrtěla hlavou. „Nevím. Nemám ani zlámanou grešli.“ Pak zalapala po dechu. „Vypadáte strašně, slečno, jste nemocná?“

„Příšerně. Asi mám smrt na jazyku. A taky nemám kde bydlet.“

Paní Dickensová si mě prohlédla a pokývala hlavou.

„Tak pojdte dovnitř.“